

Jaroslava Kvardová

(rozená Minaříková)

narozena 28. 3. 1929 v Opatovicích u Rajhradu

Jmenuji se Jaroslava Kvardová, narodila jsem se 28. března 1929 v Opatovicích u Rajhradu.

Moji rodiče se jmenovali Marie a Tomáš Minaříkovi. Maminka byla za svobodna Bednářová a byla nejstarší z pěti dětí, narodila se v roce 1907. Rodiče měli malé hospodářství, takže jídla jsme měli dost. Vychovávala mě babička, která s námi bydlela. Můj mladší bratr se narodil v roce 1930. V mládí jsme spolu moc nevycházeli, ale postupem času jsme se sbližovali a stále jsme v kontaktu.

Pět ročníků obecné školy jsem vychodila v Opatovicích, tři ročníky měšťanské školy v nedalekém Rajhradě. Poté mě čekalo učení v Brně - vyučila jsem se jako dámská krejčová v německé firmě u Hellerů, kde jsem po válce i pracovala. Po zrušení této firmy jsem pracovala v Modetě Brno. Krátce jsem byla zaměstnána ve Zbrojovce Brno, nejdéle jsem pracovala ve firmě BVV – Veletrhy Brno. Do důchodu jsem odcházela v polovině 80. let.

Koncem války jsem se seznámila se svým budoucím manželem Vlastimilem Kvardou, nar. 1929, který byl vyučeným slévačem. Svatbu jsme měli v rajhradském klášteře v roce 1947. Náš první syn Vlastík se narodil roku 1948, druhý syn Jaroslav v roce 1957.

K mým zálibám patřil sport – nebyla jsem ani jako děvče, ráda jsem s hochy hrála fotbal. Od dětství jsem chodila do Sokola, nacvičovala jsem na slet, ale na všesokolský slet do Prahy jsem se už nedostala.

Nebyla jsem v žádné politické straně. Byla jsem pouze členkou ROH (Revolučního odborového hnutí). Na BVV jsem mnoho let dělala tzv. úsekovou důvěrnici, vybírala příspěvky. Za tuto činnost jsem v polovině 80. let dostala za odměnu několikadenní zájezd do Itálie, což v té době bylo opravdu neobvyklé.

Pokud se zamýšlím nad svým životem, tak mně asi nejvíc utkvěli v hlavě sovětští vojáci a události z konce války. Zažila jsem bombardování města Brna, viděla mnoho mrtvých. Pak jsem se bála chodit ven. Při osvobození Opatovic mě neustále obtěžoval jeden sovětský voják. Bylo to velmi nepříjemné. Podruhé mám sovětské vojáky v paměti, jak

v srpnu 1968 stojí na mostě k výstavišti. Bylo mi jich až líto - nevěděli pořádně, kde jsou, co se děje.

V současné době žiji v penzionu na Lesné a jsem ráda, když se o své vzpomínky mohu podělit.